

Sygn. akt III Ca 2024/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 marca 2018 roku sprawy

z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. przeciwko A. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 31 marca 2016 roku., sygn. akt I C 40/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. Z. kwoty 1.136,58 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z tytułu umowy o dostarczanie energii elektrycznej, którą wierzytelność powód nabył na podstawie umowy cesji z dnia 15 grudnia 2010 roku od (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G..

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 15 czerwca 2011 roku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany A. Z. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości, domagając się oddalenia powództwa w całości.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 31 marca 2016 roku zasądził od pozwanego A. Z. na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 1.136,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 marca 2011 roku do dnia zapłaty, oraz zasądził od pozwanego A. Z. na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 210 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Sąd nadto wyrokowi nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Orzeczenie to poprzedził ustalenie, że w dniu 10 marca 2003 roku (...) Spółka Akcyjna w G. zawarła z A. Z. umowę o sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług przesyłowych

Następcą prawnym (...) Spółki Akcyjnej w G. była (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

11 lutego 2010 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wystawiła dla A. Z. dwie faktury VAT - nr (...) i (...) (...) z tytułu sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, na kwoty po 632,83 złotych każda, z terminami płatności odpowiednio do dnia: 11 marca 2010 roku i 11 maja 2010 roku.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2010 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeniosła na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. wierzytelność wobec A. Z. z tytułu sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej, potwierdzonej fakturami nr (...) i (...) (...) na kwoty po 632,83 złotych każda.

Uzasadniając orzeczenie Sąd wskazał, że podstawą roszczenia powoda była zawarta pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym umowa o sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług przesyłowych unormowana art. 535 k.c.

Sąd podkreślił, że pozwany nie kwestionował faktów: zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych z pierwotnym wierzycielem, przeniesienia wierzytelności z tytułu sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych na powoda, dostarczenia mu energii elektrycznej o wartości wskazanej w dołączonych do pozwu fakturach, prawidłowości naliczenia opłat.

Sąd wskazał, że nie mogło stanowić podstawy oddalenia powództwa przekonanie pozwanego, że podmioty dostarczające energię elektryczną przed skierowaniem sprawy na drogę sądową zawsze wstrzymują dostawę energii albowiem nie ma przepisu obligującego podmiot dostarczający energię elektryczną do przerywania dostaw energii przez wszczęciem windykacji należności. Sąd stwierdził, że pozwany, zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 zd 1 k.p.c., nie wykazał aby świadczenie zostało spełnione.

Sąd stwierdził także, że nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Sąd przytaczając treść art. 118 k.c., art. 120 § 1 k.c. oraz art. 123 § 1 pkt 1 k.c. i art. 124 § 2 k.c. wskazał, że w niniejszej sprawie roszczenie objęte fakturą VAT nr (...) stało się wymagalne w dniu 11 marca 2010 roku, a roszczenie objęte fakturą VAT nr (...) (...) – w dniu 11 maja 2010 roku. Pozew natomiast został złożony w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, właściwym dla spraw rozpoznawanych w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w dniu 31 marca 2011 roku, czyli przed upływem terminu przedawnienia roszczenia. Sąd wskazał przy tym, że wbrew twierdzeniom pozwanego, z art. 124 § 2 k.c. wynika, że w sytuacji zawiśnięcia sporu w sądzie przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki to postępowanie nie zostanie zakończone, a przedmiotowe postępowanie nie uległo prawomocnemu zakończeniu.

Z tych względów Sąd uznał roszczenie za uzasadnione i zasądził od pozwanego A. Z. na rzecz powoda (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. kwotę 1.136,58 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 marca 2011 roku do dnia zapłaty.

Odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.c. przy uwzględnieniu § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od tego orzeczenia wniósł pozwany zaskarżając wyrok w całości.

Zarzuć: - naruszenie prawa procesowego i materialnego tj. art. 6 k.c., art. 24§ 1 k.c. w zw z art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. mające istotny wpływ na wynik sprawy przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych wskutek dowolnej oceny materiału dowodowego przez przyjęcie, że powód w wystarczającym stopniu udowodnił swoje żądanie co było przesłanką dla uwzględnienia powództwa, którego powód w ogóle nie udowodnił oraz naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie, że pozwany przyznał iż doszło do cesji wierzytelności (...) sp. z o.o. w G. na rzecz powoda i co było mu wiadome na dzień składania powództwa.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości. Jako ewentualny zawarto w apelacji wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Raciborzu.

W odpowiedzi na apelację powód domagał się jej oddalenia oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sprawa została rozpoznana w trybie uproszczonym zgodnie z art. 505¹ pkt 1 k.p.c., a Sąd Odwoławczy nie przeprowadził postępowania dowodowego.

Artykuł 505¹³ § 1 k.p.c. jest przepisem szczególnym do art. 387 § 1 k.p.c. Jeżeli Sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku winno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Mając na względzie powyższe unormowania, Sąd Odwoławczy dokonując oceny całości ustaleń i oceny prawnej uznał, że apelacja jest nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że powód wykazał zasadność należnego mu roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 5 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Natomiast w myśl art. 3 pkt 13 powołanej ustawy za odbiorcę uważa się każdego kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.

Zgodnie z art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii. Art. 535 k.c. stanowi zaś, że przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Odpowiednio przy umowie sprzedaży energii elektrycznej przedsiębiorstwo zobowiązuje się dostarczyć odbiorcy energię elektryczną w zamian za ustaloną cenę sprzedaży.

Powołane powyżej uregulowania w sposób nie budzący wątpliwości wskazują, iż zasadą jest, że dostarczanie energii elektrycznej następuje poprzez nawiązanie między stronami umowy, a zatem w ramach stosunku zobowiązaniowego.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego w okresie, w którym doszło do powstania zaległości w opłatach za pobraną energię elektryczną istniał ważny stosunek zobowiązaniowy pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwanym. Strona powodowa przedłożyła umowę sprzedaży energii elektrycznej z dnia 10 marca 2003r., która regulowała zasady dostarczania energii elektrycznej do lokalu położonego w P. przy ul. (...). Z przedmiotowej umowy wynikało, że energia miała być dostarczana na potrzeby gospodarstwa domowego oraz że umowa zawarta została na czas nieoznaczony.

Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby umowa z 10 marca 2003r. nie obowiązywała w dacie powstania zaległości z tytułu dostarczanej energii elektrycznej w okresie od lutego 2010r. do maja 2010r., z który to okres strona powoda dochodziła roszczenia stwierdzonego fakturami VAT nr (...) i (...) (...). Co prawda na fakturach tych i w umowie z dnia 10 marca 2003r. jako sprzedawca widnieje (...) sp. z o.o. w G., jednakże strona powodowa wykazała, że jest następcą prawnym tego podmiotu. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie natomiast z art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Oznacza to, że na podstawie wskazanej powyżej czynności prawnej, zbywca wierzytelności przestaje być wierzycielem, a w jego miejsce wstępuje nabywca wierzytelności, który zostaje włączony do istniejącego stosunku zobowiązaniowego, przy czym treść tego zobowiązania musi być sprecyzowana.

Umową przelewu wierzytelności z dnia 15 grudnia 2010 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeniosła na rzecz (...) i Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. wierzytelność przysługującą wobec pozwanego.

Roszczenie strony powodowej nie uległo również przedawnieniu. Ogólną zasadą wynikającą z art. 120 § 1 zd. 1 k.c. jest powiązanie początku biegu przedawnienia roszczenia z dniem jego wymagalności. Jednak zgodnie z art. 120 § 1 zd. 2 k.c. jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wskazać nadto należy, że do przedawnienia przedmiotowego zobowiązania zastosowanie mają terminy określone w art. 118 k.c., zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Nadto, zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Z przedłożonych przez powoda dowodów wynika, że roszczenie objęte fakturą VAT nr (...) stało się wymagalne w dniu 11 marca 2010 roku, a roszczenie objęte fakturą VAT nr (...) (...) – w dniu 11 maja 2010 roku. Skoro zatem pozew został złożony przed 2013 rokiem (odpowiednio termin przedawnienia dla wskazanych powyżej roszczeń nastąpił 11 marca 2013 roku i 11 maja 2013 roku), nie było podstaw do uwzględnienia podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, albowiem to wniesienie pozwu (31 marca 2011 roku) a nie data wyrokowania przez Sąd (31 marca 2016 roku) decydowało o przerwaniu biegu terminu przedawnienia zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c., należało oddalić apelację jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804 ze zm.) oraz § 10 ust. 1 pkt 1 tego rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym do 27 października 2016r. albowiem pozwany przegrał sprawę i winien zwrócić powodowi koszty zastępstwa procesowego.

SSO Andrzej Dyrda